"Adevărata primejdie ar fi numai, dacă poporul însuşi s-ar rătăci, lepădându-se de firea şi datinile sale... Datoria cea mai imperativă aceasului de faţă e să cunoaştem şi să cultivăm tot ceea ce este ales în caracterul şi tradiţia neamului românesc. Mai mult ca oricând, lozinca tuturor românilor adevăraţi trebuie să fie: **Îndărăt – spre poporul nostru !**" (Simion MEHEDINŢI)

Curierul Informativ al Partidului Pentru Patrie

Bucíumul

Anul VII, Nr. 73, martie 2002, 16 pag. 5000 lei

"O tinerime fără pasiune politică este tot ce se poate concepe mai fad şi mai trist. (...) Orientarea politică este singura ei direcţie.Dacă în câtiva ani ea nu va putea să sfarme anchilozele acestui stat şi să-şi impună voinţa, este pierdută. Nu este o luptă grea. Căci vidul sinistru al României actuale mai este un leagăn doar pentru un număr infim de ghiftuiţi. Cred că nu există în ţara asta un singur tânăr să accepte prezentul României. ***(Emil CIORAN****, 1936)*

Constantin IULIAN

Un raţionament greşit

Deseori am auzit argumentul : " nu mă înscriu în Partidul Pentru Patrie fiindcă nu vreau să fac politică; eu mă ocup de educaţie". Ca şi cum în Partidul Pentru Patrie nu se poate face educaţie, ca şi cum, a te înregimenta intr-un partid înseamnă a te compromite.

Şi fiindcă fac parte dintre cei care, cu ani în urma au gândit in acest fel, voi incerca să arăt unde stă greşeala.

In tinereţe, încadrat fiind în Frăţiile de Cruce, preocuparea nu putea fi alta decât educaţia. Trebuia să învăţ să fiu disciplinat, muncitor, să vorbesc cât mai puţin dar să fac cât mai mult, sa mă străduiesc să devin mai bun, să-mi ajut aproapele şi să nu accept decât drumul onoarei. Era o treabă serioasă să te lupţi cu tine însuţi, să-ţi învingi pornirile spre păcat si mai ales să te pedepseşti singur când ai călcat alături.

Şi toate acestea din convingerea că piatra unghiulară este omul, nu programul politic. De reforma omului, nu de reforma programelor politice se simte lipsa. Eram convins că acest om odată creat, el va putea să biruiască puterile răului şi să zdrobească tagma jefuitorilor. Pentru aceasta însă, el va trebui să biruiască mai întâi răul din el şi din ai lui.

Aşa gândeam atunci, aşa gândesc şi astăzi.

Dar nu sesizasem la început că educaţia era doar un aspect al luptei în care mă înrolesem. Că mai este un aspect, tot atât de important, şi anume cel al luptei efective în plan socio-politic.

Fiecare dintre noi avem o datorie faţă de Neam si Ţară şi anume să apărăm fiinţa naţională, să apărăm brazda strămoşească, fiindcă altfel ajungem robi. Duşmanii stau la pânda. Multe jertfe au fost făcute în trecut pentru ca noi cei de azi să avem o ţară în care să ducem viaţa nu ca robi, ci ca oameni liberi. Pentru acestă libertate trebuie sa luptăm continuu, chiar atunci când facem educaţie.

Abandonul de neam este un mare păcat, mult mai mare decât abandonul de familie. Un tată trebuie să aibă grijă de copilul său, iar acesta, la rândul lui să aibă grijă de părinţii care l-au crescut. Cel ce-şi abandonează familia, pe lângă oprobiul public care-l va copleşi, va trebui să răspundă şi în fata justiţiei. Societatea nu-l iartă, ci îl sancţionează imediat.

Dar ce-l ce-şi abandonează neamul ?...?

Oare avem dreptul să spunem: "nu mă interesează Neamul din care fac parte, eu îmi văd de interesul meu" ? Nu acelaşi raţionament strâmb face şi tatăl care nu se mai interesează de copilul lui, sau copilul de părintele său ?

Ca eu să cresc, să învăţ, am beneficiat de un camin, de o şcoală, de profesori. Şi ca să am toate acestea, cineva a trebuit să muncească, să se

(continuare în pag. 15)

"De la Icoană şi altar am plecat..." (Ioan I. MOŢA)

În acest număr:

"Un pogram nu poate fi o combinaţie de teorii adunate de prin nori . El trebuie să se bazeze pe realităţile care dor, ale neamului nostru românesc. Sunt rănile lui care trebuiesc vindecate. Căutaţi programe?

Ele se află pe toate buzele mulţimii. Mai bine aţi căuta oameni. Căci într-o noapte oricine poate face un program, şi nu de ele se simte nevoie în ţară. Ci de oameni şi de voinţe care să le împlinească"

"Strigaţi în toate părţile că răul, ruina, mizeria ne vin de la suflet.

Sufletul este punctul cardinal asupra căruia trebuie să se lucreze în momentul de faţă. Sufletul individului şi sufletul mulţimii." (Corneliu Zelea Codreanu)

Crezul nostru

Partidul nostru a fost fondat de catre foşti deţinuţi politici, foşti prizonieri de război şi luptători din munţi.

Oameni care au supravieţuit regimului de exterminare din temniţele comuniste cu izolare completă de familii, bătăi şi hrană care asigura 800 de calorii pe zi – adevărată condamnare la moarte .

- Oameni care au preferat supliciul lagărului Vorkuta, decât să facă concesii la principiile lor, când a fost vorba de ţara şi de neamul lor.
- Oameni care şi-au riscat viaţa înfruntând gloanţele Securităţii, pentru a arăta lumii că poporul român nu are nimic în comun cu comunismul: din rândurile acestora, aliaţii din Vest au selecţionat luptători, pe care i-au paraşutat cu echipament militar în scopul de a susţine rezistenţa anticomunistă din munţii României.
- Desigur că ni s-au alăturat şi alţi cetăţeni care au aderat la crezul nostru: cinste, omenie dreptate, credinţă în Dumnezeu şi dragoste faţă de cei de-o limbă şi de-o lege.
- Cum majoritatea deţinuţilor politici au fost legionari, prezenţa lor în rândurile partidului nostru a atras partidului un val de calomnii, absolut fără nici o acoperire.

Organizaţiile evreişti din românia s-au adresat Guvernului susţinând că e vorba de reînvierea Mişcării Legionare, situaţie care ar periclita liniştea comunităţii lor. Nimic mai exagerat şi mai nefondat. În ultimii 60 de ani, cel puţin, nu se cunoaşte nici o infracţiune comisă de legionari la adresa cuiva.

Cutezanţa lor, deşi i s-ar putea spune şi altfel, ca să denigreze geniul poeziei noastre, Eminescu, acela care prin verbul lui plin de har a exprimat toate vrerile neamului românesc, o socotesc o insultă la adresa unui popor prea blând şi îngăduitor. O spunem răspicat, ne simţim neîndreptăţiţi prin acuza inscripţionată pe cele două monumente ale holocaustului din Washington şi Ierusalim, că în România în al doilea război mondial au fost exterminaţi 450000 de evrei.

Această afirmaţie e cu atât mai neîntemeiată cu cât se ştie că în România au fost salvaţi mulţi evrei veniţi şi din alte ţări.

Vrem să o spunem deschis, cinstit, în spiritul poruncilor lui Dumnezeu: Avem inima curată.

Nu urâm pe nimeni, din contra, crezul nostru de bază este dragostea faţă de aproapele nostru de orice naţionalitate, rasă sau religie.

Noi credem că nu există un liant mai puternic între oameni, decât dragostea care-i uneşte şi le asigură convieţuirea în pace, lor şi familiilor lor. Credem de asemenea că URA naşte URĂ, devastatoare pentru societatea omenească.

Credem că solidaritatea românilor uniţi prin sentimentul naţional, alături de toţi cetăţenii români, de orice naţionalitate, dar loiali legilor patriei în care trăiesc, constituie o forţă capabilă să schimbe faţa ţării şi să ridice nivelul de trai al locuitorilor României.

Am lăsat în urmă ţelul nostru central, acela de a schimba societatea schimbând fiecare individ în parte, creându-i un piedestal moral pe fundamentul învăţăturii creştine.

Să nu uităm că filozofia despre viaţă a poporului Român are rădăcinile în cele patru evanghelii şi învăţăturile desprinse din ele l-au făcut pe român să-şi astâmpere setea sufletului cu dorinţa de cinste şi dreptate. Dealfel, aşa se şi salută ţăranii noştri în unele regiuni ale ţării : "să-ţi dea Dumnezeu cinste şi omenie".

Astfel, ataşamentul nostru faţă de sentimentul naţional a fost numit fascism, extremism, xenofobie, ca şi cum ar trebui să cerem voie altcuiva pentru a ne iubi ţara şi neamul.

Aş dori ca românii să se simtă uniţi prin apartenenţa lor la Naţiunea Română, măcar 50% din cât se simt evreii, pe considerenrul apartenenţei la naţiunea lor.

Am simţit sentimentul naţional al francezilor la ultimul campionat european de fotbal, când 80000 de spectatori din tribune, în frunte cu preşedintele Franţei, au intonat ca o singură voce, în mod solemn, imnul lor naţional – ce să zic de mândria de a fi englez sau mândria de a fi german, etc.

Am arătat şi cu alte ocazii că "Partidul Pentru Patrie" a adoptat anumite principii din doctrina legionară pe care le consideram benefice, aplicate la societatea românească din zilele noastre:

- educaţie în sensul de a ne lupta cu propriile noastre greşeli pe care să le îndreptăm cu ajutorul credinţei noastre creştine,
- un cult al muncii,
- ajutor pentru cei căzuţi în nenorocire,
- în mod deosebit a merge întotdeauna pe căile indicate de onoare,
- cinste, omenie şi onoare.

Toate acestea, inclusiv activitatea de partid, înţelegem să le desfăşurăm în cadrul strict al legilor ţării.

Partidul nostru este pentru democraţie, recunoscând că aceasta este un garant al libertăţilor. Considerăm că libertatea şi autoritatea trebuie să aibă rădăcinile adânc înfipte în dragoste, pentru că numai astfel se elimină antinomia dintre autoritate şi libertate. Unde este dragoste nu pot apărea disensiuni.

Chemăm mai cu seamă tineretul să ni se alăture, să ne cunoască şi să lupte alături de noi pentru a ne făuri o ţară deosebită, aşezată pe frumuseţile dăruite de Dumnezeu şi mai ales o ţară prosperă.

Cu aceste gânduri rugăm pe Dumnezeu să ne călăuzească calea.

Filiala Braşov a Partidului Pentru Patrie,
preşedinte Nicolae PURCĂREA

Gândind la muncitorul român

Gabriel CIUCEANU, Florin DOBRESCU

Ar fi un act de nesinceritate dacă am pretinde că putem da soluţii la problemele muncitorului român de azi. Iniţial am vrut să realizăm un articol care măcar să prezinte situaţia actuală a muncitorimii, încercând să găsim căi de rezolvare a crizei în care se află. În faţa complexităţii problemelor sale însă ne-am dat seama că de fapt nu ştim aproape nimic despre muncitorul român. Nu-l poţi cunoaşte din birou, lecturând presa, statisticile sau urmărind emisiunile TV, ci doar mergând acolo, în cartierul sărac de getto-uri sumbre din marginea marelui oraş; văzând cum trăieşte el şi copiii lui, ascultându-i supărările şi nevoile care l-au îmbătrânit şi îmbolnăvit, care îl îndeamnă uneori să-şi găsească vremelnic refugiu în băutura contrafăcută a "privatizatului" din colţ. Ascultându-l de unde a venit şi încotro crede că se îndreaptă, pătrunzând în amănuntele ultimilor decenii şi înţelegând ce teribile torsiuni sociale au dus la starea de acum. Înţelegi atunci că nu el este vinovat de ceea ce este şi vezi în el o victimă a aceleiaşi Istorii haine, ca şi tine. Şi te doare amintirea bunicului ce te-a cresut în marginea oraşului, şi el muncitor şi totuşi atât de român în sufletul lui...

Atunci am gândit că înainte de a găsi soluţii, trebuie să definim problema muncitorească, să vedem: ce este muncitorul zilelor noastre?

Cei mai mulţi sunt fii de ţărani. Colectivizarea agriculturii şi industrializarea forţată din anii 1950-60 a împins spre oraş fiii de ţărani ce renunţau la un sistem tradiţional de valori (incluzând valori ale "locuirii",felul specific de integrare în şi armonizare cu mediul înconjurător, atât de evident în arhitectura tradiţională pe nedrept ajunsă aproape doar piesă de muzeu, şi până la valorile etice, ale unei morale creştine care nu se mai prea poartă). S-a ajuns până la lepădarea de aceste valori, căci prin acestă manipulare accentuată începând cu anii 1920, comuniştii au urmărit să distrugă treptat "religia, dragostea de ţară, puterea de muncă, familia, tot ceea ce poate să însemneze o tărie a sufletului sau a braţului ca să facă din fii unui neam, o turmă de vite pe care să o poată distruge fără greutate." (Traian Herseni "Mişcarea Legionară şi muncitorimea", 1937). Se pot oare ignora efectele unui alt fenomen: navetismul? Drumurile de dimineaţă ale satelor deveniseră un fel de conducte de scurgere ale tuturor energiilor spre Leviathanul marilor sau micilor oraşe. Ignorăm sau percepem cu greu consecinţele unui timp desacralizat, căci timpul locuitorilor acestor prea încercate meleaguri nu se împărţea sec în calupuri de câte 8 ore care au dus la "maşinizarea" unui suflet vulnerabil odată scos din coaja lui. A spune că timpul săteanului, cu toate greutăţile la care l-a supus istoria (care ne-a încercat din plin, ca pe unii mai aproape de Dumnezeu) avea o rânduială cosmică, le pare unora dintre contemporani, mai cu seamă unor tineri intelectuali pătrunşi de propria-le valoare o frază păşunistă. I-am ruga să nu uite că astăzi fii oraşelor caută (ce ironie!) pierdutele noastre ritmuri ancestrale în practici venite de pe-aiurea şi care se lovesc cu structura noastră interioară (atâta cât o mai fi din ea) ca nuca în perete. Şi până una alta uităm liniştea simplă a celor care zac sub picioarele noastre (şi bine ar fi să nu ştie de pe lumea cealaltă nimic despre noi) şi care plecau în fiecare dimineaţă cu Dumnezeu la drum.

Chiar confortul s-a dovedit a fi doar o aparenţă. Ghetto-ul suprapus de imitaţie sovietică nu satisfăcea nici măcar elementarul confort sanitar, nemaivorbind de alienarea cauzată de ruperea de sistemul de viaţă de "acasă", locuirea în condiţii de promiscuitate sau anularea independenţei şi a simţului proprietăţii indivului silit să împartă palierul blocului cu *n* familii.

Decembrie 1989, deşi în mare parte realizat – în stradă – de muncitori, nu a adus nimic bun acestora. Şomajul masiv, scăderea nivelului de trai, alternativa angajării la patroni de cele

Puşi la zidul istoriei, aşteptând dreptatea lui Dumnezeu

mai multe ori străini pentru salarii derizorii, împreună cu lipsa unei educaţii spirituale şi unui sistem de valori, i-au pus în faţa unei situaţii practic fără ieşire. Liberalismul n-a reuşit să aplice în România soluţiile din statele vecine, iar "reforma economică" s-a blocat în faţa neputinţei de a închide coloşii industriali nerentabili, ceea ce însemna aducerea în pragul răzmeriţei a mase de oameni deznădăjduiţi. Pentru tratarea cauzelor şi nu a efectelor, a ceea ce vedem superficial, este utilă analiza obiectivă a stării muncitorimii în ultimile şase decenii.

Perioada 1922-1928 a cunoscut 3329 conflicte colective de muncă, la care au participat 500.000 de salariaţi, dintre care 365 de greve cuprinzind 100.000 de muncitori. Acestea vor culmina cu greva minerilor de la Lupeni din august 1929 şi cu grevele petroliştilor din Valea Prahovei şi ceferiştilor din Bucureşti de la începutul anului 1933, când s-a ajuns să se tragă asupra greviştilor, rezultând numeroase victime. Între 1934 si 1937 au avut loc 306 greve ce au afectat 1708 întreprinderi cu participarea a 45810 salariaţi. Deasemenea, şomajul a atins în România cifre semnificative (în 1932, circa 300.000). Mortalitatea atingea cote foarte ridicate, România chiar deţinând ,,recordul" european la mortalitatea infantilă. De exemplu în Bucureşti se înregistra un procent de 18% copii morţi sub un an, în timp ce la Paris cifra era de 9,1%, iar în Londra de 7,3% (de menţionat că în primele 7 zile de viaţă mortalitatea era dublă la ţară faţă de cea înregistrată la oraş).

Striviţi sub exploatarea nemiloasă a oligarhiei financiare, muncitorii aderau, în disperarea lor, la ideile vehiculate de comunişti care le promiteau o viaţă mai bună. Mulţi confundă problema comunistă cu problema muncitorească, ceea ce este incorect, şi să vedem de ce. Doctrina marxistă, sub lozinca "unirii proletarilor din toată lumea", se ridica nu doar împotriva patronilor, ci şi contra Bisericii, tradiţiilor, şcolii, armatei şi statului naţional în sine, luptă care nu aducea nici un folos muncitorilor, ci forţelor oculte ascunse în spatele comunismului. "Ce interes au muncitorii români să desfiinţeze naţiunea română din care ei înşişi fac parte şi să nu lase pe lume decât "umanitatea"?", se întreba sociologul Traian Herseni în broşura "Mişcarea Legionară şi muncitorimea" (1937). Corneliu Zelea Codreanu spunea: "Nu-i de ajuns să învingem comunismul. Trebuie să luptăm pentru dreptatea muncitorilor. Au dreptul la pâine şi dreptul la onoare." Muncitorului care cerea dreptatea tovarăşilor săi de muncă cu orice preţ, însă Căpitanul îi aducea formula: "Dreptatea ta în cadrul dreptăţii neamului."

În vederea abaterii muncitorilor de pe această cale de luptă îndreptată împotriva neamului românesc şi aşezării ei în rosturile pe care le au în cadrul lui, Corneliu Zelea Codreanu

(continuare în pag. 5)

"CEREM declararea teritoriului României ca proprietate inalienabilă şi imprescriptibilă a neamului românesc". (Corneliu Zelea Codreanu)

Golgota românilor

Încă se mai aude de pe celălalt mal al Prutului strigătul deznădăjduit al românilor basarabeni:"Jos comuniştii!"... "Noi suntem români!"

La început au fost doar câteva sute. Chemarea la luptă a adunat câteva mii de români basarabeni care au avut curajul să susţină în faţa autorităţilor comuniste de la Chişinău crezul unui popor ce se chinuie de veacuri să redevină un singur trup, o singură credinţă.

Cu un deceniu în urmă Rusia a pierdut poziţia de stat puternic şi influent, acum revenind la politica expansionistă şi încercând să redevină ceea ce a fost.

Este Rusia singura vinovată de tot acest teatru politic de pe scena sud-est europeană?!

Ce au făcut românii din patria –mamă pentru afi alături de fraţii lor din Basarabia?!

La început autorităţile române, prin persoana primului ministru al României, au preferat să bage capul în nisip, încercând să ignore evenimentele din Basarabia. Acestea a început să devină tot mai "supărătoare" în special pentru forurile internaţionale.

Evenimentele căpătând desigur o importanţă deosebită, partidul de guvernământ, respectiv P.S.D-ul, a considerat această situaţie ca fiind foarte benefică pentru imaginea partidului, urmând să ia o anumită atitudine faţă de măsurile luate de autorităţile de la Chişinău.

Deşi această aşa-zisă atitudine a fost timidă şi neobservabilă, nu au întârziat reacţiile forţelor "pro-europene". Astfel U.D.M.R-ul adoptă public o oziţie potrivnică autorităţilor române, catalogând acţiunea guvernului român ca fiind o dovadă clară de naţionalism şi, deci, în totală neconcordanţă cu dezideratul Uniunii Europene privind sud-estul Europei.

Nu trebuie să uităm că nu cu mult timp în urmă un subiect numit "legitimaţie de maghiar" a consumat timpul, cerneala şi hârtia ziariştilor.

Acest grupuscul numit U.D.M.R., cu sprijinul anumitor cercuri de interese îşi poate proteja conaţionalii pe teritoriile unor state străine, iar românii nu au dreptul sdă lupte pentru ceea ce este al lor din străbuni.

Această "legitimaţie de maghiar" ne aminteşte că la momentul respectiv acelaşi PSD prin şeful său a avut o tentativă de acţiune potrivnică acţiunii U.D.M.R..S-a semnat protocolul P.S.D. şi "conflictul" s-a stins.

Vă întreb acum: Cine face politică în România? Românii în nici un caz...

Şi revenind la "Dosarul Basarabia", voi aduce un alt element în atenţia dvs., pentru a întregi acest tablou, întunecat şi aşa.

Nu cu mult timp în urmă primul ministru al României a făcut o vizită de "curtoazie" preşedintelui american. Bineînţeles că programul vizitei primului ministru în SUA nu ar fi fost complet dacă nu ar fi fost vizitat şi "Muzeul Holocaustului". Acest lucru, având în vedere că era vorba de o vizită oficilă este de o însemnătate crucială. Primul ministru Adrian Năstase nu se limitează însă la a deplânge soarta poporului evreu, dar chiar promite că la întoarcerea în
România va avea grijă ca toate busturile mareşalului român Ion Antonescu să fie înlăturate.

Legătura dintre Basarabia şi mareşalul Ion Antonescu?!?

Pentru cei mai în vârstă nu este ceva necunoscut, dar pentru cei tineri şi foarte tineri, Ion Antonescu este "criminal de război".Şi atunci mă simt dator să lămuresc această problemă.

"Vă ordon, treceţi Prutul!", a spus mareşalul Ion Antonescu şi, pentru o clipă românii au crezut că sunt din nou o singură familie unită în sfârşit.

Aşadar "antisemitul", "şovinul", "xenofobul", "criminalul de război Ion Antonescu a avut curajul de a da toul pentru Neamul şi Patria sa.

Ce au dat politicienii români?!

Ce drept are A. Năstase să condamne pe ultimul mareşal al României?!

Cu ce este el mai presus faţă de acest român?!

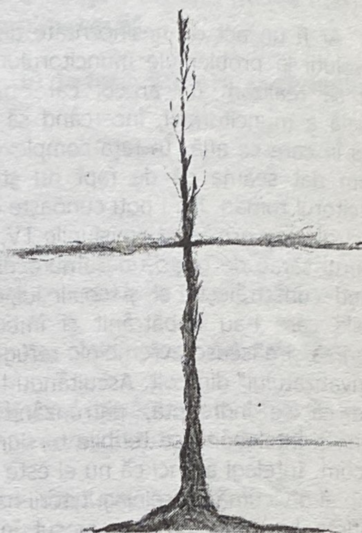
Cu ce este el mai presus faţă de elevul sau studentul basarabean care, sub ameninţarea profesorilor, are curajul de a striga:"Eu sunt român şi asta vreau să rămân!"?

Tabloul acesta nu ar fi complet dacă nu am menţiona şi poziţia Rusiei în această problemă de interes anţional. Aşadar, pe scurt, Duma de Stat a Rusiei condamnă "atitudinea", dacă se poate numi aşa, a autorităţilor de la Bucureşti faţă de evenimentele din Basarabia. România influenţează politica internă a unui stat "străin" şi Rusia dezaprobă un asemenea lucru.

Iartă-mă Doamne, dar decât "cetăţean european" fără Dumnezeu, şi fără Neam, mai bine "român naţionalist"!

Poate acum veţi înţelege de ce "luptă" politicienii români pentru legalizarea prostituţiei. Prin această legalizare, toate atitudinile "aleşilor" ar avea o acoperire legală!

Sus inima români!

Basarabia pe cruce

Se urcă Basarabia pe cruce
Şi cuie pentru ea se pregătesc
Şi primăvara jale ne aduce
Şi plânge iarăşi neamul românesc.

Noi n-avem nici un drept la fericire
Mereu în casă moare cineva
Şi n-are ţara dreptul să respire
Şi nici pe-acela simplu de-a visa.

De-acolo unde s-a sfârşit pământul
Vin oameni să ne ia pământ şi fraţi
Şi-n faţa lor abia rostim cuvântul,
Şi prin tăcere suntem vinovaţi.

Ce cale cată ţara să apuce,
În tragica neconvertită zi?
Se urcă Basarabia pe cruce
Şi nu ştim învierea când va fi.

Adrian PĂUNESCU

Notă: Un principiu care ne călăuzeşte: atunci când pericolul ameninţă să trezim la luptă toate energiile creatoare ale Neamului şi să recunoaştem valoarea şi actualitatea operei chiar celor ce au alte idei decât noi. "Cercetaţi toate şi păstraţi ce este bun." (Apostolul Pavel)

Redacţia

Un steag pentru Basarabia

Au venit "de dincolo"... În vechiul şi uitatul nostru sat românesc, asta însemna de peste un loc rău, un loc cu cumpănă... Şi de pe "celălalt tărâm" veneau sufletele strămoşilor să cerceteze dacă li-s vrednici urmaşii... Acuma nu cred că mai vin, căci icoana lui Ştefan înnegurată a rămas...

Acum câteva zile au venit însă "de dincolo" fraţii noştri, cum ne place să le spunem când ne aromim cu sentimente patriotice şi rostim discursuri fulminante (nu înainte de-a asculta starea vremii ş-a vedea dincotro bate vântul!)... Au venit de dincolo de Prut, ca de pe un alt tărâm, cu sufletul greu de gânduri, dar în ochi cu o lumină pe care noi, cei care, de bine de rău suntem "acasă" (sau aşa ne amăgim să credem, privind cu aceeaşi blândeţe străveche puii de cuc care ne tot împing din cuib) se pare că am pierdut-o de mult în strălucirea asfinţitului putred care ne vine acum şi dinspre Apus...

N-au venit să ceară nimic altceva decât nişte ***steaguri tricolore...*** *Scria un ziar mai ieri că o bătrână "de la ei" a cumpărat din biata pensie pânză pentru steag... Şi în ţara unde flutură mari fâşii pe toate sediile ce adăpostesc patriotismul nostru de mucava... pe toate instituţiile unde se decid "democratic" destinele naţiunii de către unii care consideră "nealiniate" sensurile date de istorie şi de Dumnezeu peste atâtea mormane de oase ştiute sau neştiute, ei bine, în ţara aceasta, cei "de sus" ai noştri n-au găsit* ***un steag pentru Basarabia****...*

Nu ştiu dacă în ochii acelor tineri va fi fost uimire, sau doar amară înţelegere: că vorbele şi discursurile sunt atâta cât e voie "de la împărăţie"... că împărăţiile şi împărţirile lumeşti se schimbă nu totdeauna după orânduiala lui Dumnezeu şi că de fapt chiar şi dragul de El trebuie "să se alinieze la standardele"....şi că de fapt ne lasă să facem o alegere:"Căci nimeni nu poate sluji la doi stăpâni..." Mai marii noştri au ales...Ei ştiu că în jocul mâinilor întinse peste un trup de ţară împuţinată "fac diplomaţie" conform unei triste tradiţii care ne-a sfâşiat destul şi pe care copii noştri n-o vor învăţa la lecţia de istorie decât tot cum vor fi "indicaţiile".

Dar...Restul!?? Gârboviţi de griji, zbătându-ne pentru o bucată de pâine (e o metodă clasică de anihilare, oare nu aşa s-a întâmplat şi "la fraţii de dincolo", în jocul aceluiaşi stăpân?!)... sau de-a dreptul ignoranţi, emancipaţi şi deschişi spre marile binefaceri ale Occidentului (traduse în cele mai "moderne" şi mai "necesare" legi), ne vedem de-ale noastre, cu o linişte apocaliptică..

Tinerii români din Basarabia au primit totuşi steaguri... De la un om care sperăm că n-a facut-o în scop electoral... Pentru asta există probleme mult mai importante, ca de exemplu "problema câinilor" cu care n-o să intrăm niciodată în Europa... Într-adevăr cu atâţia câini care latră la ... "stele" s-ar putea să intre Europa în noi... şi nu numai... Şi mai credem că nu totul se face în scop electoral, pentru că sub toate vânturile va mai fi rămas în sufletele noastre ceva din dârzenia şi demnitatea acelor strămoşi a căror pomenire mulţi o consideră, anacronică... Ei bine domnilor, aflaţi că totuşi mai credem "în dragoste", "în învierea neamului românesc" (M.Eliade) şi în faptul că în fiecare suflet de român va exista ***un steag pentru Basarabia!***

<u>P.S.</u> Şi poate ar trebui să ne aducem aminte că pentru un astfel de steag au murit, într-un stupid şi neîntâmplător accident "doi români viteji" care au avut curajul să cânte inimilor noastre amorţite:

"Stăine pofte ne-au răpit/ Câmpia dulce, blând ogorul,
Dar nimeni nu a izbutit/ Din piept să smulgă Tricolorul."

Ioana Mazilu

(continuare din pag. 3)

înfiinţa în octombrie 1936, în cadrul Mişcării Legionare, Corpul Muncitoresc Legionar. El atenţiona pentru prima oară în acei ani asupra scopurilor necinstite ascunse în spatele pretinsei "dreptăţi a muncitorilor". Prin ideile "luptei de clasă" şi "internaţionalismului" se urmărea folosirea muncitorimii pentru luarea prin forţă a puterii în toate statele, dar controlarea acestei puteri prin intermediul "reprezentanţiilor clasei muncitoare", de către Moscova.

Legionarii nu erau împotriva muncitorimii. În martie 1937 CML număra 314 cuiburi de muncittori legionari, iar în august 1937 existau 1954 cuiburi în toată ţara. În urma împuşcării ceferiştilor în greva de la Griviţa, din februarie 1933, Corneliu Codreanu lua atitudine în Parlament, spunând că "nu ne este frică de comunism", ci "de faptul că oamenii de la acele ateliere nu au ce mânca" şi "de setea de dreptate", atrăgând atenţia guvernului ţărănist care invoca necesitatea reprimării în sânge a "bolşevicilor": "veţi trebui să satisfaceţi aceste două: foamea şi setea de dreptate, şi va fi ordine deplină în această ţară." (Mon. Of. Nr.41/ 23 feb.1933) El înţelegea că lupta trebuie dusă "nu împotriva muncitorilor, ci împotriva comuniştilor".

În cadrul Comerţului Legionar, la 10 noiembrie 1937 se deschidea restaurantul Griviţa, în cartierul-bastion al comuniştilor, fiind condus de un avocat şi un student, ceea ce venea în mod simbolic să răstoarne mentalitatea dominantă care făcea din muncă un factor de discriminare socială. În manifestul "Dreptul la salarii" legionarii propuneau ameliorarea problemei muncitoreşti prin schimbarea raporturilor oficiale între patronat şi muncitori. În timpul guvernării legionare (sept.1940 – ian.1941) s-au înfiinţat cantine şi magazine în cartiere şi fabrici, s-a dat muncitorilor un statut determinant în conducerea întreprinderilor, au fost ridicate salariile minimale etc., fapt ce dovedeşte înţelegerea de legionari a problemelor de natură economică a acestor categorii sociale.

Că muncitorii au înţeles să-şi caute dreptate cadrul firesc al neamului lor şi nu al internaţionalismului stau mărturie creditul dat Legiunii în alegerile din dec. 1937, când Partidul "Totul pentru Ţară" s-a situat pe locul al treilea, şi manifestaţiile de sprijin împotriva loviturii de stat a lui Antonescu, în ian. 1941.

Tăvălugul comunist de după 1944 a redus total la tăcere curentul naţionalist-muncitoresc, lăsând muncitorilor unica "alternativă", a bolşevismului, cu urmările grave arătate la începutul articolului, resimţite mai ales azi.

Comunismul a vrut rezolvarea problemei muncitoreşti numai din punct de vedere economic. Acum are dreptul să tacă. Fără a nega necesitatea reformelor economice (de altfel indispensabile), credem că ar fi corect să se aleagă calea celor ţinuţi 60 de ani sub tăcere, care au vrut să rezolve problemele muncitorului redându-i conştiinţa de neam şi credinţa strămoşească, tradiţiile şi modul de viaţă al străbunilor săi. Lucrând nu doar la nivelul economicului, ci şi al spiritului. Redându-i Pământul şi Cerul său şi al părinţilor săi atât cât mai e timp, cât sufletul obosit şi otrăvit mai percepe în această verticală românească demnitatea fiinţei sale.

"Personalitatea creşte şi rodeşte pretutindeni şi cu cât e mai severă disciplina, cu atât personalitatea se defineşte mai precis.Disciplina nu e totuna cu "dictatura", cum lasă a se-nţelege prigonitorii Legiunii. Disciplina creşte şi promovează personalităţile, pentru că orice act de ascultare poate fi un act de comandă asupra ta însăţi, asupra instinctelor şi anarhiei tale lăuntrice. Actul de ascultare îţi dă comanda asupra bestiei din tine, asupra vieţii biologice care încearcă să te menţină în evaziv, în comoditate, în căldicel" (Mircea ELIADE)

Dezastrul spiritual al ţării derivă din inteligenţa fără conţinut, din deşteptăciune. Lipsa de miez a duhului preschimbă problemele în elemente de joc abstract şi răpeşte spiritului latura destinului. Deşteptăciunea degradează până şi suferinţa în flecăreală." (Emil CIORAN)

ÎN MLAŞTINA DEZNĂDEJDII

Mulţi vin astăzi la şedinţele noastre, dar puţini rămân şi din cei care rămân mulţi se pierd pe drum. Vine omu' o dată, de două ori şi aşa cum a fost educată majoritatea românilor încep să se întrebe: Dar ce câştig dintr-asta? Ce-mi dau ăştia? Şi aceasta pentru că nu înţeleg cuvântul Scripturii: "Cel ce vrea să fie mai mare dintre voi să fie slugă la toţi". Un părinte bisericesc spunea: "omul este om în măsura în care se jertfeşte semenilor săi". Ce să facem aşa am fost educaţi să aşteptăm să ne rezolve toate statul: problema locuinţei, locului de muncă etc.

Alţi camarazi pornesc cu noi prin pădurea cu fiare sălbatice, unii urcând chiar muntele suferinţei dar din păcate cad în mlaştina deznădejdii. Auzim şi simţim că securitatea din zilele noastre ne urmăreşte pas cu pas. Cunosc cazuri de camarazi ameninţaţi de slugile lui Satan, unii chiar şi-au pierdut serviciul, iar altora le este viaţa un calvar pentru că împărtăşesc ideea de a merge spre mare biruinţă legonară. În timp ce aceşti camarazi suferă le arată Diavolul români de-ai noştri mânjiţi în fel de fel de afaceri dubioase, cântând în strună comuniştilor şi astfel trăind foarte bine pe spinarea poporului, determinând astfel unii camarazi de-ai noştri să cadă-n mlaştina deznădejdii.

Cred că-n primul rând nu avem deajunsă credinţă-n Dumnezeu şi apoi ne lipseşte încă spiritul de învingător. Mă întreba cineva odată: "Părinte cum or să poată ajunge-n Parlament legionarii? Păi ăştia au atâtea trupe speciale care bat fără milă, ş-apoi au taoate pârghiile puterii în mâna lor, iar voturile le fac cum vor".

I-am răspuns: Ascultă dragul meu dă-mi întâi voie să râd şi apoi dacă crezi în Dumnezeu am să-ţi aduc aminte un moment din Vechiul Testament din care ai să înţelegi totul. Când s-au apucat oamenii să zidească Turnul Babel, Dumnezeu le-a încurcat limbile încât nu se mai înţelegeau unii cu alţii. Astfel unii cereau lut şi li se da apă, cereau ciocan şi li se da lopată şi aşa s-au risipit împreună cu tot planul lor.

Le-a dat Dumnezeu prilejul după decembrie 1989 la lichelele comuniste să se întoarcă cu faţa spre El, pentru a se mântui, iar ei îşi fac Cruci şi merg pe la Biserici pentru a-şi face progandă nu pentru a se căi şi mântui. Să nu ne înşelăm că Scriptura zice clar: "D-zeu nu se lasă batjocorit". Aşa că atunci când va atinge D-zeu degetul Său de ei veţi vedea cum or cădea cu tot cu miliarde, bodyguarzi, trupe etc.

Eu cred că legionarii sunt ocrotiţi de D-zeu prin faptul că nu au deţinut funcţii în conducerea ţării sau conducerile locale deoarece în felul acesta şi-au putut forma oameni de calitate care nu vor dezamăgi. Acum cei care vin şi rămân cu noi, nu vin pentru profituri ci pentru a pune umărul la reconstrucţia ţării.

Sunt unii nerăbdători chiar şi dintre noi care susţin că trebuie să treacă mulţi ani până vor ajunge legionarii la putere sau nu se va întâmpla niciodată. În primul rând nu acesta este scopul principal al nostru, ci "schimbarea la faţă" a României. Să nu aducem aminte că Dumnezeu n-a hotărât ziua sfârşitului lumii deoarece aceasta depinde de noi. În măsura în care lumea se va înrăutăţi sfârşitul este mai aproape, iar în măsura în care lumea se va înduhovnici ziua aceea este mai departe. La fel se poate spune şi despre biruinţa noastră.

Sincer să fiu nu înţeleg legionar să se îmbete, să fumeze, să nu postească, să nu meargă la Biserică, să nu se spovedească, iar biruinţa va veni în măsura apropierii noastre de D-zeu impunându-ne un program de viaţă duhovnicească. Aşa cum spun Sf. Părinţi frica este un sentiment ce vine dintr-un suflet slab duhovniceşte. Dacă vom fi în legătură cu D-zeu "zece mii vor cădea de-a stânga şi alte mii de-a dreapta, iar noi vom merge înainte" şi chiar dacă nu suntem mulţi nu asta este problema principală, ci problema este să fim de caracter. Iar când ţara secătuită de tâlhari va avea nevoie de noi să fim gata de a prelua iniţiativa şi să nu-i dezamăgim.

Cu Dumnezeu înainte!

Pr. Gheorghe ANIŢULESEI - Rădăuţi

Profetism românesc

"Cine susţine că profeţii vorbesc în pustiu nu ştie ce spune. Ei sunt sarea pământului."

"Profeţii au avut întotdeauna dreptate şi continuă să aibă şi în zilele noastre. E drept, astăzi nu mai sunt ascultaţi ca altădată, cu înfiorare mistică şi mustrări de conştiinţă, ca pe unii ce erau purtătorii de cuvânt ai unor forţe nevăzute. Dar omul zilelor noastre se dovedeşte mai deştept şi mai prevăzător? În ciuda acestui fapt-sau poate tocmai de aceea –atâta timp cât vor mai exista oameni pe pământ vor exista şi profeţi care să le vorbească." (Simion Ghinea-Vrancea)

"Pentru ca poporul român să-şi frângă orice putere de rezistenţă vor aplica un plan unic şi într-adevar diabolic

*1. Vor căuta să rupă legăturile sufleteşti ale neamului cu **cerul şi cu pământul.***

*Pentru ruperea legăturilor cu **cerul** , vor întrebuinţa împrăştierea pe scară largă a teoriilor ateiste , pentru a face din poporul român, sau măcar din conducătorii lui, un popor despărţit de Dumnezeu; despărţit de Dumnezeu şi de morţii lui , pentru a-l omorî, nu cu sabia, ci tăindu-i rădăcinile de viaţă spirituală.*

*Pentru ruperea legăturilor cu **pământul,** izvorul material de existenţă a unui neam, vor ataca **naţionalismul** ca o idee învechită şi tot ce se leagă de ideea de patrie şi pământ pentru ca să rupă firul iubirii care uneşte poporul român de brazda lui.*

2. Pentru ca acestea să reuşească, vor cauta să pună mâna pe presă.

3. Vor întrebuinţa orice prilej, pentru ca în tabăra poporului român să fie desbinare , neînţelegeri, ceartă, şi, dacă e posibil, chiar îl vor împărţi în mai multe tabere care să se lupte între ele .

4. Vor cauta să acapareze cât mai mult mijloacele de existenţă ale Românilor.

5. Îi vor îndrepta sistematic pe calea desfrâului, nimicindu-le familia şi puterea morală.

6 Îi vor otrăvi şi ameţi cu tot felul de băuturi şi otrăvuri.

Să privească puţin în urmă Românii şi să vadă dacă în contra lor nu s-a întrebuinţat cu precizie şi cu tenacitate acest sistem, în adevar ucigător.

Să deschidă Românii ochii, să-i deschidă şi să vadă bine."

(Corneliu ZELEA CODREANU)

Dureroasa actualitate a unui mort

Şi-a fost şi anul acesta 15 ianuarie... Zi trecută parcă mai neobservat decât în toţi anii din urmă, mai şters decât campionatul europeran de fotbal ori un talk-show de la "o teve". Printre "coroane de protocol" şi discursuri fără fond plimbate de aceiaşi oameni vechi cu păcate vechi care vor să construiască o societate nouă pentru o ţară nouă, lăsăm să vorbească gândurile îndrăzneţe ale unui tânărul nemurdărit de "realismul pragmatic" al oamenilor "ancoraţi în realitate", încăpăţânaţi în a rămâne "cu picioarele pe pământ" intru realizarea unor nobile interese personale sau de grup...

Florin DOBRESCU

Sile IORDACHE

ÎNCĂ O SPERANŢĂ, EMINESCU

Ce reprezintă pentru românii de astăzi, Eminescu? Pentru cei mai mulţi, un simplu poet, pentru care nici cunoaşterea zilei de naştere nu importă. Cunoscut poate mai mult de pe fosta bancnota de 1000 de lei decât dintr-o carte. Pentru alţii, puţini la număr, un geniu al poeziei. Al acelei poezii înţeleasă mai mult ca o desfătare a simţirilor noastre lumeşti şi mai puţin al poeziei ce obligă la sentimente superioare, divine. Din păcate, pentru foarte puţini, Eminescu este descoperit ca un Maestru al Moralei, un Educator în adevaratul sens al cuvantului, un propovăduitor şi-un reprezentant al adevărului. Un apostol al cărui mesaj răzbate din toate şi din tot ce i-au aparţinut: din poezie, proză, publicistică, din viaţă sa de zi cu zi. De ce astăzi sunt totuşi aşa de puţini cei care-i recunosc uriaşa personalitate şi care se hrănesc şi întăresc din acest izvor unic? Poate că simţul datoriei ne-a fost adormit. Poate că suntem deja atotştiutori. Poate ca a apărut între timp, un alt *"adevăr"* neidentificat şi neprevăzut de Eminescu, *"adevăr"* ce ne-a magnetizat. Toate sunt posibile, însă câte durabile?

Marea să gândire luminează în toate. Astfel, deosebit rămâne felul în care este tratată o problemă. Astfel,

(continuare în pag. 12)

România sfârtecată

"Pierduți sunteți pe
Criș și Mureș,
E moarte, e leșin, e
somn?
Au Dragoș nu-i din
Maramureș,
Au n-a fost la
Moldova Domn? (...)
Rușine pentru cel ce
doarme,
Sculați ca să nu
muriți mâni
La arme,
La arme, dar români
!"
(Mihai EMINESCU –
"La arme !")

Nordul Maramureșului. În 1919 revine Cehoslovaciei și respectiv Poloniei.

Crișana de Vest: 18 ian.1919-21 ian.1920
La Conferința de pace de la Paris, puterile învingătoare din I-ul război mondial hotărăsc trasarea actualei frontiere, astfel vestul și centrul Crișanei revenind Ungariei. Dacă în 1918 românii erau majoritari, astăzi ei abia mai numără câteva zeci de mii.

Banatul de Vest:
Tot la Conferința de la Paris, în 1919-20, se satisfac pretențiile sârbe și frontiera sârbo-română taie în două provincia istorică Banat. Românii din vestul Banatului rămân în componența statului iugoslav.

Bucovina de Nord și Basarabia: 26 iunie 1940: Guvernul sovietic remite o notă ultimativă guvernului României, prin care cere autorităților române retragerea de pe teritoriul dintre Prut și Nistru. În urma unui Consiliu de Coroană guvernul cedează fără luptă Basarabia și Bucovina de Nord, care intră în componența URSS.
22 iunie 1941: Armata română aliată cu cea germană declanșează ofensiva contra URSS.
În decurs de o lună teritoriile răpite în 1940 sunt eliberate.
1944: În urma contraofensivei începute în 1942 la Cotul Donului, armatele roșii reocupă Basarabia, Bucovina de Nord și în cele din urmă întreaga Românie. Românii basarabeni, bucovineni și transnistrieni iau calea răstignirii: temnițe, lagăre, deportări, colectivizare, naționalizare, execuții.

Dobrogea de Sud (Cadrilaterul):
7 septembrie 1940: Sub presiunea aliaților germani și italieni ca mediatori, guvernul cedează Bulgariei două județe din sudul provinciei: Durostor și Caliacra. Se face un schimb de populație conform căruia românii sunt strămutați în restul Dobrogei, în Cadrilater fiind colonizați bulgari.

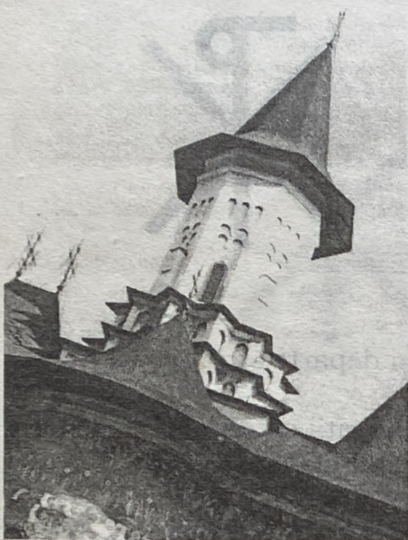
"Auzi departe strigă
slabii
Și asupriții către noi,
E glasul blândei
Basarabii
Ajunsă-n ziua de apoi.
Și sora noastră cea
mezină
Gemând sub cnutul de
calmuc
Legată-n lanțuri a ei
mână,
De ștreang târând-o ei o
duc.
Murit-au... poate numai
doarme
Ș-așteaptă moartea de la
câni
La arme,
La arme, dar români !"

(Mihai EMINESCU –
"La arme")

Recuperarea sensului "aliniat"

Mihai MAZILU

DIN NOU DESPRE NAȚIONALISM...

... În România anului 2002? După ce în ultimul deceniu s-au scris ticole, eseuri, s-au tipărit studii şi doctorate realizate la nivel academic de intelectuali şcoliţi la Strasbourg şi Sorbona, în care tema a fost analizată, găsindu-i-se culpe de la anacronsim şi inutilitate şi până la holocausturi?

În contextul acesta mobilul demersului de faţă este unul de recuperare, de punere la locul cuvenit în societatea de azi a unor concepte care au suferit în ultimul timp o continuă degradare. Supus fiind unei ample campanii mediatice care îl prezintă ca pe un concept anacronic, ţinând de primitivismul umanităţii şi incompatibil cu civilizaţia modernă, culpabilizat, prin asociere cu curente pseudonaţionaliste, naţionalismul apare astăzi zugrăvit în culori mai sumbre chiar decât recent defunctul sistem comunist permanent, vorbindu-se despre "pericolul" pe care îl constituie pentru societatea contemporană. Contribuţia acestui material constă în încercarea de a ieşi din cadrele stricte ale disciplinarismului. Astfel, am putea defini naţionalismul pur şi simplu ca firescul instinct al individului şi mulţimii de a-şi conştientiza apartenenţa la o entitate umană superioară, cu care are în comun acelaşi fond biologic, acelaşi sistem de valori spirituale, aceleaşi credinţe religioase şi acelaşi teritoriu identificat, în general, cu Patria: Neamul. Este ceea ce se întâmplă, reducând la regnul animal, cu indivizii ce compun o specie. Astfel, naţionalismul este, după Mircea Eliade, *"conştiinţa de sine a unei comunităţi omeneşti, conştiinţa participării la o lungă durată istorică, şi mai ales valorificarea vieţii prin această participare."* Pentru Eliade însă, nu se poate vorbi cu adevărat despre naţionalism fără *"setea de eternitate"* cum o numea tragicul exilat, singura capabilă a transfigura acest sentiment al *"iubirii pentru morţii şi pământul nostru"*, dându-i aura superioară a *"iubirii pentru eternitatea neamului"*, realizabilă numai prin *"creaţie"*. De aceea, *"naţionalismul este (...) un act de creaţie spirituală"*. Aceeaşi viziune o avea şi Emil Cioran, însă pe lângă dimensiunea culturală a naţionalismului, el insista şi asupra unei alte componente, activ-combatante, a acestuia: *"Naţionalismul ca valoare sentimentală, lipsit de osatură ideologică şi de perspectiva politică a problemelor, n-are nici o valoare."*

Privit astfel, cât de diferit apare naţionalismul autentic faţă de falsele naţionalisme agitate caragialesc astăzi de personaje neavenite, încercând sub masca aceasta să ascundă păcate sau să fugă de responsabilităţi. Acum se vede lipsa de substanţă a "naţionaliştilor" de mucava al căror naţionalism se rezumă doar la declamarea unor clişee lozincarde, neconcordante cu modul de viaţă şi apucăturile "patrioţilor". Sau a unor tineri cu spirit adolescentin care vor să alinieze naţionalismul românesc la formele agresive dar goale ale "dreptei europene" moderne.

Interesant e că această discreditare a sentimentului naţionalist survine pe fondul unui proces de degradare a structurii biologice, spirituale, morale şi economice a naţiunior. Şi cum la noi, românii, marasmul general pare mai profund decât oriunde, naţionalismul, prin soluţiile şi ameliorările oferite de principiile sale, este de o necesitate cu atât mai stringentă. Vom reveni la acest aspect ignorat încă.

Dar tocmai într-un atare context, apare un fenomen nu la nivelul maselor, ci la acela al intelectualilor, în special al celor tineri. Din considerente psihologice greu de decriptat (laşitate, slugărnicie, dorinţa de parvenire socială sau complexe de inferioritate), această nouă specie a inteligheнţiei autohtone "se aliniază" docil la conceptele convenţionale, adoptând poziţii duşmănoase nu doar faţă de naţionalism - considerat dogmă primitivă, obscură şi primejdioasă – ci faţă de tot ce este românesc în ultimă instanţă. Mituri, credinţe, valori, norme de vieţuire sunt tratate cu un dispreţ suveran. Ruptura cu spiritul străbunilor este atât de evident, iar zelul delimitării de "dogma" specificităţii merge până la contestarea contribuţiilor internaţional recunoscute ale unor personalităţi din cultura română, vinovate postum că au cochetat cu "fundamentalismul" etnic, cum este cazul lui Eminescu, Nicolae Paulescu, Simion Mehedinţi, Nae Ionescu sau Petre Ţuţea.

Despre rostul intelectualităţii mai ales în contextul teribilelor torsiuni cunoscute de societăţile tradiţionale supuse procesului de modernizare şi universalizare, Mircea Eliade considera că "elitele creatoare ale României moderne sunt singurele care au dreptul la succesiunea clasei ţărăneşti." Dacă "ţăranii şi-au verificat fiinţa lor istorică în luptele pentru păstrarea pământului strămoşesc, în rezistenţa lor faţă de atâtea forţe cosmice, biologice, economice, sociale", intelectualii "apără drepturile spiritualităţii noastre, autonomia ei, valorile ei universale, omeneşti", aparţinând categoriilor "fără de care o naţiune riscă să dispară din istorie". Rolul intelectualităţii în cadrul neamului capătă statura unei "meniri istorice", iar în acest context atitudinea unor intelectuali "europenişti" echivalează cu o dezertare de la rosturile ce le-au fost hărăzite.

Dar să ne aplecăm puţin asupra acuzelor conform cărora naţionalismul ar reprezenta astăzi un pericol şi o frână în procesul de democratizare a societăţilor.

Naţionalismul nu contravine creştinismului, dimpotrivă este conform cu spiritul Bisericii lui Hristos. Chiar în Noul Testament se arată în multe locuri că împărţirea pe neamuri a omenirii este plăcută lui Dumnezeu, neamurile fiind unităţi variate ale naturii create. Nicăieri Evangheliile nu propovăduiesc creştinismul ca pe o formă de dizolvare a neamurilor într-o masă internaţionalistă. Deschiderea porţilor Împărăţiei Cerurilor pentru toate naţiunile deopotrivă, deci primirea lui Hristos de fiecare popor nu presupune abandonarea valorilor sale specifice. De altfel respectul pentru particularităţile fiecăruia este un principiu al Evangheliei, subliniat până la săţietate de Apostoli în Epistole. Tolerarea şi respectarea tradiţiilor fiecărui popor creştinat de Biserica Ortodoxă se datorează tocmai acestui principiu şi nu unei atitudini de "compromis" cu păgânismele precreştine, cum rău intenţionat au afirmat protestanţii. Chiar la Judecata de Apoi, ca moment final, de referinţă, al Istoriei, omenirea se va înfăţişa Dreptului Judecător împărţită pe neamuri, în frunte cu regii şi împăraţii lor.

Naţionalismul nu contravine, cum se insinuează, nici păcii şi nici măcar democraţiei. Contravine poate "democraţiei" aşa cum o înţeleg unii lideri locali şi regionali care doresc dizolvarea neamurilor într-o masă amorfă de indivizi lipsiţi de identitate şi conştiinţă etnică. În contextul rândurilor de mai sus, acest dezderat este însă un păcat, cei ce se opun existenţei neamurilor opunându-se de fapt voinţei divine. Naţionalismul nu presupune supremaţia unui neam asupra altora, ci tocmai dreptul

(continuare în pag. 11)

Cumpenele fiintei noastre

"Acasă"

"Apoi, tinerii intelectuali judecă un popor prin ceea ce creează, nu-l judecă prin ceea ce este, prin supravieţuirea lui. A "crea" este o concepţie individualistă; a fi, aşa cum a lăsat Dumnezeu, este adevărata axă a "spiritualităţii" poporului. În concepţia poporului, nimic nu se creează, nimic nu se face; lucrurile vin şi pleacă, lucrurile se întâmplă. Dar asta este o problemă mult prea complicată pentru a o rezolva aici.

Este adevărat că poporul românesc suferă de multe păcate, este adevărat că ne lipsesc multe axe- dar aceasta este condiţia noastră umană, acestea sunt posibilităţile noastre de a atinge universalitatea. Putem pleca de la ele sau le putem ignora, pur şi simplu. Dar nu e nici cavaleresc, nici eficace- să ne fie ruşine că ne-am născut români, numai pentru simplul motiv că nu găsim în valenţele româneşti ceea ce vrea Chestov sau Dostoievschi."

(Mircea ELIADE)

Datoria noastră într-o lume des-cumpănită este să regăsim verticala fiinţei..."Nimeni nu se poate cumpăni decât în propriul lui centru" spunea C. Noica, despre ale cărui eforturi de-a mai lega pământul nostru de cer noua generaţie ştie (sau vrea să ştie) din ce în ce mai puţin... "Fiinţarea" e tocmai această legătură esenţială, vitală pentru un neam în coordonatele unei tradiţii de care iarăşi ne lepădăm amăgiţi de luminile Apusului după ce ne-a orbit Răsăritul...

În vârtejul ameţitor al descumpănirii căutăm să ne regăsim centrul fiinţei, să ne regăsim pe noi înşine înainte de toate...

"ACASĂ"...Ce mai înseamnă azi pentru cei mai mulţi dintre noi? Face parte din lucrurile simple şi uitate...Nu mai e nici un sat de departe, de care ne-am rupt într-un timp oarecare al "evoluţiei" noastre, durată dilatată de secolul vitezei...Imaginea lui nu mai poate fi nici măcar una idilică...nu corespunde nici realităţii, nici standardelor...O singură realitate i-am putea căuta, dar societatea contemporană aflată sub "domnia cantităţii" după ce a fost "materializată" nu-ţi mai lasă răgazul unor percepţii spirituale...

Poate să fie amintirea unei case demolate dntr-un vechi cartier al "Micului Paris" de odinioară, amintire care te doare uneori când te întorci spre cutia de beton în care "partidul şi statul" îţi ofereau un pasaj efemer spre o altă cutie de beton, ajunsă şi aceea din lipsă de spaţiu, tot un fel de groapă comună....

E o imagine sumbră a realităţii înconjurătoare, de care suferim, vrem, nu vrem, conştienţi sau nu... Iar a recunoaşte ce te doare, chiar dacă e o ruşinoasă boală de familie, e totuşi ceva mai mult decât a te complace şi a nu te feri să te pricopseşti cu boli venite de aiurea, cărora sufletul nostru slăbit le lasă poarta deschisă... Poate ar trebui să ne fabricăm mai mulţi anticorpi şi să ne întoarcem ACASĂ, la felul nostru de a fi, atât cât se mai poate şi atât cât îi mai putem da un sens... Căci cine ar intra într-o casă adevărată de român, cu gânduri smerite ar putea înţelege "firea" noastră cu totul altfel decât o fac unii dintre "intelectualii noştri" care vin să alinieze nişte valori –după cum se vede, străine lor-la standarde dictate de propriile ambiţii de ascensiune.

"Acasă" mai înseamnă, dincolo de sensul lui "a locui"(care implică o manifestare a personalităţii cu tot bagajul ei de determinante istorice şi culturale), locul şi timpul unde te afli cu "ai tăi", aşa cum a rânduit Dumnezeu... Şi tot aşa în Neamul tău te afli acasă, într-un spaţiu delimitat de un anumit fel de locuire, în care materialul şi spiritualul se susţin fără a se exclude...

*Aşadar ne-a mai rămas, totuşi, ceva: un model ancestral, un tipar vechi care ne mai ajută să ne cumpănim în haosul voit de soli ai întunericului, cu atâtea chipuri înşelătoare...Şi abia atunci când suntem pe cale să pierdem acest model, desprinşi de palpabil, ca orbul care îşi ascute celelalte simţuri, percepem conturul spiritual al realităţilor care ne aşează **în fiinţă**, între pământ şi cer ...*

***Muzeul Satului** în flăcări... Şi chiar în timp ce flăcările mistuiau casele au apărut paparazzii noştri, imagini întruchipate ale straturilor primare ale fiinţei, personaje cu care "ne-a gratulat Occidentul"... Au năvălit ca păsările de pradă, în timp ce ardea un colţ din sufletul nostru,dintr-un "acasă" care mai tresare în noi, măcar în vremuri de cumpănă care ne încearcă tot mai des...*

Forţat să intre în tipare străine lui, sufletul neamului se închirceşte dând naştere la forme mutante pe care le vezi în fiecare zi, cu groază, pe străzi, în baruri, în discoteci, pe drumuri de ţară, trecând spre subteranele oraşului sau spre alte zări care nu-i vor mai sălta niciodată din jalnica lor condiţie...

*Iar sufletele noastre arse de tăcerea unui ultim model pe cale de distrugere simt, în lacrima care nu mai cade, tăria îndurerată a privirii de cer plâns:"Noi nu vrem decât să fim lăsaţi în pace!"... Şi zadarnic va fi totul dacă nu vom reînvia **modelul locuirii noastre**!*

*Încă mai avem vreme să FIM!... Dar nu se ştie cât, pentru că oricând poate izbucni "un foc", pus de "nu se ştie cine", ca să găsească pe urmă un "pământ gol"... Atât cât sufletele ne mai păstrează un "acasă", să nu uite cei care ne ard, pe dinăuntru şi pe dinafară, că locuirea noastră Aici înseamnă un Pământ, dar şi un Cer. **Şi cerul acesta nu e gol!***

Ioana MAZILU

"Apartenenţa la o cultură e un fenomen organic, nu unul provocat artificial, prin măsuri ad-hoc de colonizare."

(Simion GHINEA –VRANCEA)

APUSENII ÎNAINTE DE APOCALIPS

Este parcă un blestem al nostru, al românilor, ca la fiecare năvălire sau venire de împărăţie venetică în preajma noastră, să se găsească din poporul ăsta oameni care să se arate binevoitori faţă de stăpânitori, să-i îndrăgească şi să li se facă slujbaşi.

De la Decebal încoace, poporul român a dat deopotrivă viteji şi vânzători adaptabili la orice stăpân şi sistem. Nici nu am uitat pe cei care acum cincizeci de ani spuneau că *"lumina vine de la răsărit"* şi iată cum conducătorii aleşi democratic de popor scot la vânzare ca pe o tarabă de bazar simboluri naţionale, locuri spirituale, lucruri care pentru români au fost dintotdeauna sfinte. Iar mobilul acestui negoţ? Banii, căci România (din vina cui, oare?) se găseşte de ani buni în pragul unui infarct economic.

Că nu interesele celor care i-au ales ci altceva primează în calcule ne arată tragedia care se pregăteşte Ţării Moţilor. Deşi subiectul s-a păstrat într-o tăcere desăvârşită, au scăpat totuşi în presă timide semnale de alarmă.

În Munţii Apuseni se găsesc cele mai vechi exploatări de metale preţioase din Europa. Mine de aur şi argint cu inscripţii dace şi romane, datând de cca 2500 ani, sunt conservate în vecinătatea celui mai vechi oraş atestat din România, Roşia Montană (*Alburnus Maior*, anul 132 d.Hr.). Ceea ce l-a atras pe Traian în această parte a Daciei au fost Apusenii, aici aflându-se cele mai mari zăcăminte aurifere din vechiul continent: cca 300 de tone de aur din cea mai bună calitate. Rând pe rând, toate puterile care şi-au îndreptat ochii spre Transilvania au râvnit aceste zăcăminte. Romanii, austro-ungarii, ruşii le-au exploatat pe rând sute de ani. "Fefeleaga" lui Agârbiceanu rămâne mărturie peste veacuri despre mizeria cu care moţii de aici au plătit faptul că veneticii le scoteau aurul din pământ, ducându-l departe de ţară.

Cu câteva luni în urmă ţăranii din satele dimprejurul Roşiei Montane au aflat cu stupoare că muntele pe care se află unele din cele mai vechi sate din România, va dispărea pur şi simplu, pentru ca aurul de dedesubt să fie exploatat la zi de buldozerele unei companii americane. În loc va rămâne o mare de cianuri. Codri seculari, pajişti cu stâne, biserici vechi de lemn, case bătrâneşti, cimitire cu oase de străbuni, toate vor dispărea, rămânând halde de otravă pe care nu vor mai trăi niciodată iarbă sau vieţuitoare. Vestea a fost cu atât mai alarmantă cu cât formalităţile oficiale de concesionare a zonei pentru firma americană pentru 20 de ani se află într-un stadiu avansat, nemaifiind mari şanse de oprire a proiectului. Factori de decizie, de la Ministerul Mediului şi până la prefectură şi primăria locală şi-au dat acordul într-un fel sau altul pentru acest genocid ecologic şi spiritual. Cererile Asociaţiei "Albamont" din Alba Iulia de a se da publicităţii identitatea investitorilor şi conţinutul proiectului, au rămas fără răspuns. Localnicilor, compania le-a oferit construirea jos, în vale, a unor locuinţe cu confort modern, drept compensaţie pentru casele ce vor dispărea. Iar cei mai mulţi, tinerii în special, dornici de confort şi locuri de muncă bănoase (dar vinovat de indiferenţi faţă de ceea ce înaintaşii lor au avut sfânt), s-au arătat bucuroşi să lase vetrele moşilor lor. Sunt şi dintre aceia, mai ales bătrâni, care sunt hotărâţi să moară îngropaţi în căsuţele moţeşti, sub munţii prăbuşiţi. Dar când instituţiile statului român, suspect de uşor au acceptat târgul, ce mai poţi face tu, moţ care ai aşteptat o mie de ani în jug habsburgic ca să fii cetăţean în România visată de Iancul tău, şi care după optzeci de ani te afli la fel de sărac ca acum un mileniu? Dar aceştia vor să-ţi ia acum ceea ce grofii nu au îndrăznit: să-ţi ia pământul şi cerul de deasupra, biserica de lemn din deal şi morţii din cimitire...

Şi pentru ce toate astea? Tot pentru bani, căci ţara e săracă! Dar gândiţi-vă, oameni, că satele acelea grele de veacuri şi tradiţii, purtând în ţărâna lor osemintele a mii de generaţii de daci până azi, satele acelea cu bisericuţe smerite acoperite cu şiţă, unde pluteşte în văzduh duhul lui Horia şi Avram Iancu şi unde simţi scrâşnind pe roată oase de sărac, iar mirosul de anafură e amestecat cu cel de sânge şi sudori, reprezintă echivalentul aurului din pântecele muntelui, şi mai mult decât atât. Iar dacă metalul se va termina odată, "aurul" acesta de la suprafaţă nu se poate sfârşi, căci este aur viu. El poate spori şi doar în jurul lui putem fi români şi putem avea o cultură a noastră, proprie, încadrabilă în universal. Căci un popor fără istorie şi conştiinţă etnică este un popor mort.

Cât despre sărăcia noastră de care vrem să scăpăm vânzându-ne istoria, nu aşa o vom repara. Oricât de mulţi bani ne va da compania "Eurogold Corporation", dacă românii şi conducătorii lor deopotrivă nu vor înceta să fie leneşi, hoţi, corupţi şi egoişti, se va întâmpla ca şi cu împrumuturile şi privatizările care nu ne-au adus nimic bun. Soluţia la sărăcie, mizerie, ruină, stă în noi. Toate aceste rele ne vin de la suflet şi nu vor pieri până nu vom învăţa să fim din nou creştini, români, oameni cinstiţi şi de caracter.

După aproape două milenii, de pe urma trufiei hrăpăreţe a Imperiului Roman nu au mai rămas decât inscripţii pe pereţii tăcuţi ai minelor. Ca mărturie... Vor rămânea poate ca mărturie a smulgerii restului de aur din munţii băştinaşilor de către o nouă Romă, mai puternică şi trufaşă, un munte civilizaţii dispărute a lemnului înaintea căreia s-au entuziasmat unii din cei mai mari antropologi şi etnologi din lume. Dar în ambele cazuri "mărturiile" – inscripţii sau dezastre ecologice – vor sta mărturie şi asupra unui alt aspect, pe care "înţelepţii veacului acestuia" nu îl iau în seamă. Sarmisegetusa Regia a căzut în urma unor acte de vânzare a dacilor de nişte daci. Mutilările de azi vor vorbi despre o Românie căzută economic, politic, dar mai ales spiritual, despre românii ce-au fost vânduţi de alţi români. Deşertăciunea oricărei lucrări omeneşti a îngropat sub uitare toate stăpânirile străine, de la romani încoace. A rămas însă mereu viu un spirit ce s-a ridicat deasupra lor, fiindcă era de altă natură decât ele. Şi care credem că va dăinui mereu, chiar şi deasupra unui munte năruit de buldozere...

Gheorghe CLIMESCU

În Apuseni copiii bat toaca, vestind Învierea. Oare ce îi aşteaptă ?

P.S. Înainte de închiderea ediţiei, ziarul ZIUA ne uimeşte: *"Moaţele la fitness"* este titlul unei ştiri care anunţă că primăria locală a făcut cadou femeilor din comuna Roşia Montană, de 8 Martie, o sală de fitness în valoare de 40 de milioane de lei, dotată cu "aparate de slăbit sau de întărit muşchii"!!! Fără comentarii.

"Noi suntem cei chemați să apărăm
Munții noştri cei frumoşi...
Căci luptători de frunte suntem noi
Şi viță de eroi,
De bravi eroi."

(Cântec naționalist din anii 1930)

Încă o speranță, Eminescu *(urmare din pag. 7)*

lucru este făcut cu toată seriozitatea, chiar dacă importanța ei nu este aşa de mare. Amănuntul nu este neglijat. Situația este cântărită în funcție de semnificațiile ei trecute, prezente şi viitoare. Chiar unele credințe înrădăcinate în mințile multurora ajung să fie date peste cap. Ceea ce pentru unii pare frumos, normal, corect, pentru dânsul e tocmai contrariul. Sunt lucruri ce nu pot fi înțelese oricum. Doar un suflet cu o sensibilitate ridicată le poate pricepe cumva. Iar Eminescu, posesorul acestei sensibilități, are acest privilegiu.

Prezența sa în istorie va fi de neînlăturat. Jertfa sa va impune. Soluțiile sale sunt continuu valabile. Duhul său este veşnic prezent, iar ecoul tulburărilor sale va zgudui etern alte inimi. De aceea, Eminescu este omul zilei de mâine.

Eminescu trebuie redescoperit. El este marea noastră comoară. Totodată – ultima speranță. Avem nevoie mai mult ca oricând de înțelepciunea să. Este cu adevărat *"o prismă cu mii de culori, un curcubeu cu mii de nuanțe."* Trebuie să ştim bine ce-i rău şi ce-i bine în jurul nostru, să descoperim cauzele decadenței noastre morale şi materiale şi mai ales să ne lămurim care sunt soluțiile şi calea ce o avem de parcurs.

(continuare în numărul următor)

AQUA FORTE

Bârfitorii sunt "suflete mici", superficiali, fără curaj frontal; plini de laşitate ei se afirmă cu eleganță; sunt fără caracter, viciați, invidioşi, ipocriți, fariseici; complexați de inferiorități, saturați de ură, inculți şi imorali; parveniți, profitori, intruşi, oportunişti şi leneşi.

Spiritul lor critic este dezvoltat negativ, sunt avari şi mândri, văd totdeauna bârna în ochii altora şi dacă se uită în oglindă se tem ca alături de chipul lor "frumos" să nu apară ca prin farmec şi micimea propriului lor suflet!

Fiind egoişti pe ei nu-i interesează decât fața materială a lucrurilor pentru care ar fi în stare să facă orice numai să-şi asgure pentru munca pe care o depun răsplata, indiferent de mijloacele folosite în acaparare.

În politică, de cele mai multe ori, ambiția lor e atitudine viciată, ascunsă, speculativă şi stăruitoare din care cauză deseori e confundată cu perseverența. Ea e şi dorința exagerată nemărturisită, lipsită uneori de previzibil; curaj riscant cu mult orgoliu, de scurtă sau lungă durată ce oscilează totdeauna după interes.

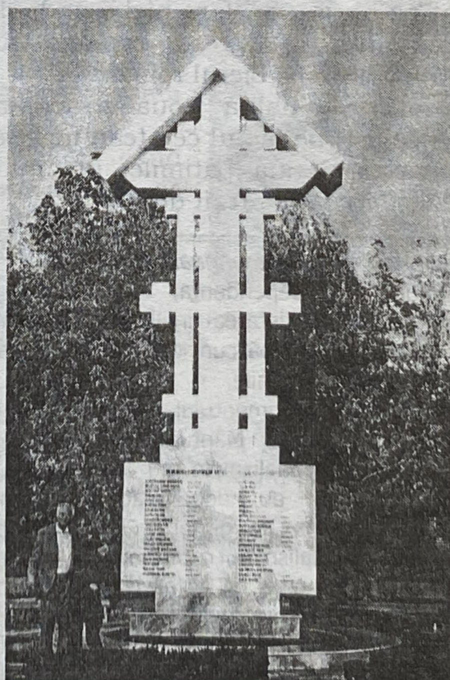
Perseverența presupune o voința puternică, un stil de muncă, o pasiune care îți dă satisfacția celor mai înalte şi nobile împliniri. Bârfitorii nu au perseverență.

Când este simulată, modestia devine viciu.

Cântecul este expresia sonoră a fericirii.

Simion GIURGECA

Din activitatea filialelor noastre

Crucea ridicată anul trecut de membrii Filialei Bacău în memoria camarazilor căzuți în închisorile comuniste

La noi...

*"La noi sunt codri verzi de brad / Şi câmpuri de mătase, /
La noi atâţia fluturi sunt / Şi-atâta jale-n casă..."*
(Octavian GOGA)

"Poate Neamul românesc să-şi sfârşească viaţa în cea mai tristă descompunere pe care ar cunoaşte-o istoria, surpat de mizerie, sfârtecat de străini, demoralizat, trădat, vândut pentru câteva sute de milioane de lei? Oricât de mare ar fi vina părinţilor noştri, pedeapsa ar fi prea neînduplecată. Nu pot crede că Neamul românesc a rezistat o mie de ani cu arma în mână ca să piară ca un laş astăzi, îmbătat de vorbe şi alcool, imbecilizat de mizerie şi paralizat de trădare."

(Mircea ELIADE)

NOAPTEA TRANZIŢIEI

Petru C. BACIU

De peste sase decenii suntem incurajati cu promisiuni si pronosticuri, cu mari fericiri. Reformam, tranzitam, urcand pe cele mai inalte culmi alei bunei stari, coborand in gol si in moarte.

Aceasta farsa aceasta ciudata evidenta, ascunde dezastre economice, nenorociri sociale si nationale. Romania, mereu tara formelor, reformelor si a uniformelor, inca din timpul nelegiuitului rege Carol al 2-lea a trait arbitrarul, dispretul de om si de avutul lui, ingradirea libertatii pana la suprimarea insului. A venit apoi anarhia comunista – revolutie si contra revolutie – care ne-a aruncat in cea mai crancena saracie, in cea mai neagra prabusire economica.

Am trait si traim calea lunga ale unei oranduieli- neoranduieli in care nu facem altceva decat sa scriem cu suferinte si cu sange romanesc, una din cele mai pangarite si dezonorante pagini ale istoriei noastre.

Tranzitia mereu intrerupta, mereu cotita, invadata de minti nefaste infestate cu drojdia unei gandiri bantuite de " apa mortilor " se rasuceste ca un sarpe aruncat pe un jaratec fara nici o unda de lumina, aducand paguba grea, ruinand in continuare si pauperizand pe bietul roman.

Din carpeli nu va iesi haina noua niciodata. Comunismul l-a ticalosit pe bietul cetatean incat el nu mai are putere sa retina patimile, umilinta, saracia si surghiunul in care a trait decenii.

Macinat si coplesit de greul zilei, voita lui de a iesi din acest marasm s-a stins. Asteapta ca binele sa I-l aduca altii. Nu mai avem istorie, nu mai avem parinti, nu mai avem coeziune. Fiecare om alearga de unul singur pentru interesele proprii, multumindu-se cu putin, uitand de Dumnezeu si de poruncile Lui, trind fara nici o preocupare spirituala, uitand ca binele tuturor e si binele lui. Aceiasi comunisti care s-au folosit timp de 45 de ani de munca si bunurile poporului, au astazi de toate si buicesc in dauna celor multi si nu vor sa restituie poporului ceea ce a mai ramas de pe urma jafului lor. Comunistii si-au schimbat doar firma nu si naravul. Ei au mintit, au inselat poporul si nu vor sa recunoasca dezastrul in care l-au aruncat. Nu vor sa recunoasca intreg cortegiul de crime si salbaticii savarsite impotriva poporului roman.

S-au consumat mai mult de doua cincinale si vormai trece altele de cand " noii trambitasi rosii " tulburatori de ape stapanesc puterea fara nici un rezultat imbucurator pentru cei oropsiti ai soartei. De ce ? Pentru ca omul, la noi s-a prabusit atat de grav, incat nu mai are nimic din maretia omului de altadata, nu mai are curaj, demnitate si omoare. Romanul si-a pierdut judecata dreapta si s-a ofilit de cand tot da inapoi ca racul acceptand toate robiile.

3 ianuarie 2002

Din nou despre naţionalism... *(continuare din pag.10)*

egal al fiecărei naţiuni la independenţa, conservarea şi promovarea valorilor sale, proprietatea inalienabilă asupra terioriului hărăzit de Dumnezeu. După cum oamenii sunt egali în faţa lui Dumnezeu, tot aşa şi naţiunile.

Deasupra sublimului sentimentului naţional stă şi trebuie să stea măreţia preceptelor Mântuitorului, care să-l vegheze. Ori de câte ori naţionalismele au ieşit de sub autoritatea acestor învăţături au degenerat în forme monstruoase, sfârşind la groapa de gunoi a Istoriei. Este bunăoară cazul naţional socialismului german, întemeiat ideologic pe teoria superiorităţii rasei, şi al fascismului italian, fundat pe cultul statului ca formă de organizare superioară a naţiunii, dintru început declarat ca doctrină atee, ambele practicând metode imperialiste şi exterminând mişcările naţionaliste care le stânjeneau scopurile expansioniste, ca Mişcarea Legionară de la noi, Falanga Spaniolă ori naţionaliştii ucraineni. Compararea până la confundare a celor două mişcări interbelice cu conceptul de naţionalism, atribuindu-se acestuia culpa de genocid, este aşadar cel puţin incorectă. Nefiind un pericol pentru societatea românească modernă, naţionalismul, aşa cum spuneam în prima parte, poate oferi soluţii şi remedii la crizele ce o contorsionează în prezent. Stoparea retragerii demografice a românilor în faţa etniei ţiganilor şi imigraţiei din statele afro-asiatice, renunţarea la a asimila forme de subcultură gen "manele", hip-hop, kitsch etc. şi recuperarea, preţuirea valorilor culturale autohtone, însănătoşirea fondului genetic al colectivităţii naţionale prin eliminarea consumului de alcool, droguri, alimente chimizate, combaterea prostituţiei, homosexualităţii, avortului, sunt doar o parte a problemelor în a căror rezolvare nu din exterior, cum se aşteaptă inutil, ci din lăuntrul fiecărui român şi al mulţimilor româneşti, şi-ar găsi rostul sentimentul naţionalist, redeşteptând conştiinţa responsabilităţilor nu doar faţă de noi şi familia noastră, ci faţă de o entitate superioară – Neamul Românesc.

HOTĂRÂRI ALE CONSILIULUI DIRECTOR AL PPP

aprobate în şedinţa din 16.02.2002

1. Pentru alegerile locale din Bucureşti se va constitui un grup de coordonare care va funcţiona la Sediul Central din ziua declanşării campaniei electorale şi până la pronunţarea rezultatelor.

2. Campania electorală a PPP va fi sprijinită de toate filialele din ţară cu oameni şi fonduri. În decurs de maximum 10 zile, fiecare filială va comunica la Secretariatul General câte persoane se oferă să vină la Bucureşti în acea perioadă , câte zile poate să rămână fiecare şi ce fonduri poate să strângă pentru această acţiune.

3. În legătură cu anunţata modificare a Legii Partidelor Politice, filialele vor pregăti din timp oameni însărcinaţi cu strângerea semnăturilor.

4. Se recomandă tuturor membrilor PPP să susţină noul "Cod Electoral"(iniţiativa legislativă a cetăţenilor potrivit legii nr.189/1999.

5. Exemplarele rămase în depozit din "Curierul Informativ"(format vechi) vor fi distribuite gratuit filialelor pentru a fi utilizate ca material de propagandă.

6. Viitoarele şedinţe ale Consiliului Director vor avea loc în zilele de 16 martie 2002 şi 20 aprilie 2002 la orele 10.00 la Sediul Central din strada Veseliei nr. 21(Consiliul Politic se va întruni în acelaşi loc, cu o zi înainte, la orele 19.00)

Un raţionament greşit *(continuare din pag. 1)*

să se străduiască, să platească impozite. Fiecare cetățean, țăran sau muncitor din această țară, au rupt poate de la gură ca eu să învăț şi să mă dezvolt. Oare eu față de aceştia nu am nici o obligație? Pot oare să spun "nu mă interesează, eu fac politica paşaportului, unde va fi bine, acolo va fi patria"?

Lepădarea de obligațiile față de cei care ne-au crescut şi de cei care ne-au creditat nu ne duce cumva în tagma ticăloşilor ?

Şi totuşi foarte mulți tineri astăzi, îngrijorător de mulți, când le vorbeşti de obligațiile față de Neam îți râd în față. Ce se poate întâmpla dacă această atitudine s-ar generaliza? În scurtă vreme am rămâne fără țară, rătăcind şi cerşind prin țări străine.

Străbunii noştri nu aveau prea multă şcoală, dar atunci când goarna anunța venirea duşmanilor, lăsau plugul în brazdă şi se duceau la oaste să lupte. Ei ştiau prea bine că dacă nu raspund chemării, casa le poate fi pustiită, familia batjocorită, fetele duse în haremuri, iar ei puşi să tragă în jugul cotropitorilor.

Astăzi pericolele sunt mai mari, înrobirile se produc pe căi oculte, duşmanii sunt mai perfizi. Dacă nu ne unim pentru a ne apăra brazda, familia si neamul vom fi pierduți pentru cine ştie câte veacuri de acum înainte.

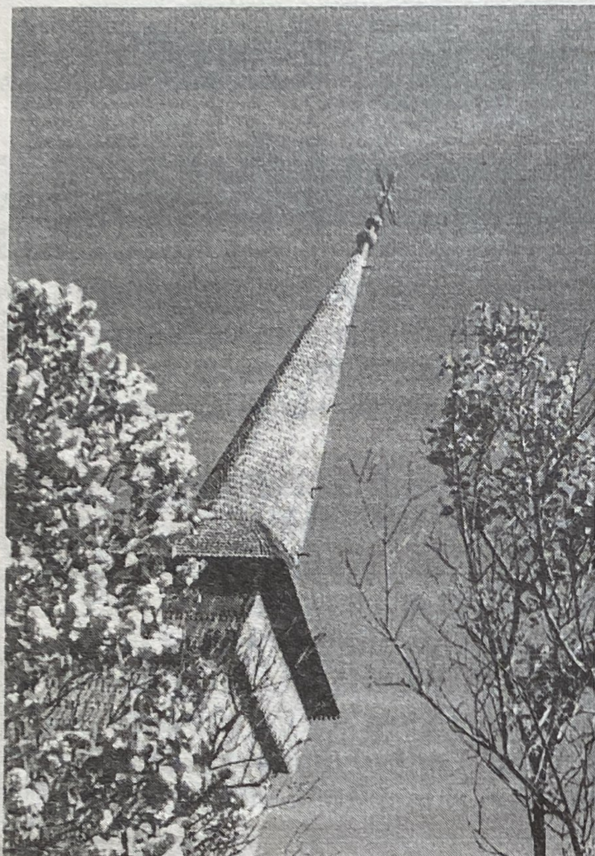
Nevoia de a ne organiza apărarea astăzi este tot atât de presantă ca şi în trecut.

Dar nu numai de duşmanii din afară trebuie să ne apărăm. Avem de-a face cu tot felul de tâlhari în interiorul țării. Putem lăsa lucrurile aşa cum sunt ?Sau putem spune "trebuie să se schimbe ceva, dar să o facă alții ? " Nu este şi asta o formă a laşității ?

Nevoia de educație este evidentă, dar şi nevoia de a apăra ființa națională este şi ea tot atât de evidenta. Una nu exclude pe cealaltă, din contra, ele se completează.

Singura cale legală prin care se poate sluji practic idealul national, realiza cadrul unei educații normale, impunerea dreptații în țară, este organizarea în formațiuni politice şi prin ele trimiterea în forurile înalte de decizie a oamenilor de înalta ținuta morală. Subliniez: singura cale legală.

Tinerii în loc să facă politica paşaportului, mai bine s-ar încadra în partide şi ar constitui forța prin care să-şi impună voința şi să-şi deschidă drumuri noi spre viitor în propria țară, în țara pe care mulți alții o râvnesc pentru frumusețile şi bogățiile ei.

Optimismul eternei tinereți

Mircea ELIADE

"Astăzi "idealismul" te sileşte să cauţi şi să accepţi realitatea. Asta nu înseamnă oportunism şi politicianism; ci dimpotrivă, să-ţi dai seama de condiţia românească. Să înţelegi că suntem o ţară săracă, cu oameni săraci, cu viaţă aspră. Să înţelegi că din această viaţă aspră şi cu aceşti oameni săraci se pot face totuşi lucruri dumnezeieşti. E destul să ai curajul de a privi realitatea faţă-n faţă pentru ca nici un peisaj şi nici o melancolie să nu te mai poată "rata"

Într-adevăr, unde se duce lupta în condiții optime dacă nu pe aceste bulevarde întunecate şi înecate în ceață? Aici rămâi singur. Nu mai este nimeni să te ajute, să te păcălească. Nici un confort, nici o reverie. Singur în realitate. O perfectă terapeutică sufletească. Şi cea mai bărbătească. Îți dai ,aici, bine seama de forțele tale. Poți rezista? Eşti destul de tare? Nu ți-e frică de singurătate, de ploaie, de noroi, de plictiseală, de tristețe? Asta înseamnă o luptă în condiții optime: când lupți singur, cu desăvârşire singur.

Dar tocmai izolare în mijlocul realității fructifică intreaga ta viață. Prins de "vârtejul luminilor" cum se spune prin romane, măcinat de iluzia confortului, a luxului, a reclamelor colorate şi a barurilor de noapte, îți pierzi timpul într-o agreabilă imbecilizare colectivă. De multe ori îmi vine să râd când surprind invidia cu care provincialii vorbesc de cutare cucoană frumoasă că "s-a mutat la Bucureşti", sau de cutare cărturar că "şi-a văzut visul cu ochii": stabilirea în metropolă. Aproape toți oamenii aceştia trăiesc iluzia că schimbarea peisajului aduce cu sine "salvarea vieții".

De fapt, imbecilizarea şi ratarea în capitală se consumă şi mai rapid. Problema centrală nu stă în mediu. Salvarea sau ratarea vieții omeneşti depinde foarte mult de puterile omului...

Sunt destule semne că lucrurile se vor schimba. Când educația legionară va da roade, se va vedea că sensul vieții nu este parvenirea, cariera cu orice preț. Marea revoluție legionară schimbă centrul de gravitate al ființei româneşti: din afară, înlăuntru. Când oamenii noştri îşi vor da seama că o viață nu se "realizează" prin cuceriri de onoruri şi ranguri sociale; în locul parvenitismului cu orice preț, al egoismului şi al "luptei pentru existență", vor naşte în sufletele noastre alte idealuri, de jertfă anonimă, de muncă neştiută, de eroism nerăsplătit – toate acestea pornite dinlăuntru, pentru nutrirea ființei noastre, pentru demnitatea noastră – atunci peisajul, confortul, mediul şi celelalte valori exterioare nu vor mai exercita funesta lor influență pe care o exercitau până mai deunăzi.

Una din afirmațiile revoluționare ale creştinismului era aceasta: nu există om, oricât de jos ar fi căzut el pe scara valorilor morale şi religioase – care să nu fie îndreptățit să-şi nădăjduiască mântuirea. O astfel de afirmație revoluționară face şi legionarismul: nu există loc în țara românească unde să nu-ți poți realiza, prin maxima ei fructificare, viața."

EDITOR:
Partidul PENTRU PATRIE

Redactor şef:
Florin DOBRESCU

Redactor adjunct:
Ioana MAZILU

Colegiul de redacție:
Sile IORDACHE
Ciprian ZAMFIR

Tehnoredactare:
Mihai MAZILU

Corespondență:
Florin Dobrescu
Bucureşti, şos. Olteniței
222, bl.7, ap1, Sector 4,
092.749.249
092.956.679

Tiparul:
Elisavaros, tel. 223.84.60

ISSN: 1224-5852

PRECIZARE

Am fost şi suntem împotriva intoleranței, urii de rasă, de clasă sau religioase, extremismului de orice fel, care nu ne-au caracterizat niciodată. Înțelegem să acționăm numai pe calea legilor țării, a dragostei creştine şi toleranței, şi nu prin mijloace violente sau teroriste, pe care le dezavuăm.

Redacția